

# SUÇ SARAYI

*Gönül Kıvılcım*

# SUÇ SARAYI

*Gönül Kıvılcım*

Benimse, neden hiç ağlamadığım bir sırdır.  
Bu ne fevkalade felsefe?  
Hayatıma üzülmeyeğim için kim suçlu?

*Sevim Burak, Yanık Saraylar*

“Ned, ben hangi yöne gittiğimi bile bilmiyorum!”  
“E, hayat da biraz öyle değil mi? Macera... bilmemek.”  
“Hayır, değil.”  
“Ben macera istiyorum, aşk istiyorum!”  
“Ned, macera diye bir şey yok, aşk diye bir şey de yok. Yalnızca bela ve tutku var.”  
“Bela ve tutku mu?”  
“Evet. Komik olan ne biliyor musun, ne zaman bir şeyi tutkuyla arzulasan, başın o an belaya girer. Ve başın beladaysa, o zaman tutku filan da kalmaz.”

*Hal Hartley'nin “Sade Adam” adlı filminden*

*Bana kelimelerin sihrini gösteren  
Babama*

## BAŞLANGIÇ: OTOBANDA OKUNAN BİR HABER

Demek ki hayat, topu topu bir sırt çantasına sığacak kadar küçülebiliyormuş.

Spor çantamın fermuarını açıyor, içindeki henüz kullanılmamış diş fırçasını, dibinden değil tepesinden sıktığım diş macununu, yarısı kullanılmış kırmızı şampuan şişesini, dişlerinin arası kir bağlamış berbat kahverengi tarağımı, sonra bükülmüş dürülmüş çantaya sığdırılmış tişörtümü, son anda hatırlanmış yedek külotla, bir paket bisküvi ve aspirini bir kez daha kontrol ediyorum. Hepsi ve ötekilerin yanında ne aradığı bilinmeyen gariban bir roman yolculuk için hazır.

Karşılaştığım nereye gittiğimi açıklayamayacağım kişi, ne kişisi en yakınım, karım, eve gelmek üzeredir. Henüz bu tatsız rastlantı gerçekleşmemişken, yıllardır konuştuğum duvarlarla vedalaşıp, dışarıdan bakıldığında mutlu görünen hayatımı terk ediyorum.

Nereye mi?

Şu anda anlatılabilecek tek şey insanın kaybolmuşluğu. Düzeltiyorum. Şu anda benim anlatabileceğim tek şey, insanın kaybolmuşluğu. Hayır, bir kere daha düzeltiyorum, şu anda anlatabileceğim tek şey kaybolduğum. Başkalarının adına konuşmaktan vazgeçiyorum. Ben ancak dürüst davranırsam, ki zor olan da bu, gideceğim yoldan yalanları kaldırır; tökezlemeyi, düşmeyi, dizimi dirseklerimi çürütmeyi göze alarak anlatacağımı içtenlikle anlatırsam, ancak o zaman bir sır daha çözülmüş olur. Kaybolmaya dair bir sır.

İşte, ben de yolu yitirdim. Ya da yol kayboldu.

Öyle ya da böyle, hepsi bir ay içinde oldu. Haziran'da. Koskoca Haziran ayı yıkıldı üzerime. Saatin ölçüp bitirdiği tam otuz gün. Şimdi, mesela, ayağa kalkmayı denesem, yazın bitkinliğini üzerim-

den atabilir miyim, kimseye tutunmadan, kendi ayaklarımın üzerinde durabilir miyim? Böyle bir yaz yaşamadım ben. Resmen kabus gibi. Hangi birini anlatayım? Hırsızlığı mı, elektrik kesintilerini mi, karımın sürprizini mi?..

Elektrik kesintileri rutine binmişti. Sabah on bir oldu mu eli kulağındadır diye bekliyorduk. Nitekim on bir buçuğu bulmuyordu. Her yer alev alev. Tak klimayı takabilirsen. Sıcağı gören açınca yetmiyordu tabii. Sokak kazılıyor, hattaki arıza aranıyor, evde sular ısınıyor... Gergin, upuzun bir ipte yürümekten betardi Haziran ayını bitirmek. Tam bittiğini sanıyorsun, on metre daha itiyorlar arkandan. Hayır desen, inme şansın yok. Sonuna kadar takatsiz, dizlerin titreyerek gitmek zorundasın. Neyse şu açık kapı örtülmeden girelim de içeri, sözünü ettiğimiz hırsızlık vakasını daha fazla beklemeden dakika be dakika anlatalım.

Eve geldiğimde, ayın biri ya da ikisiydi, ay başı yani, kapı tam örtülmemiş, yarı aralıktı. İnsanın içini ürperten bir aralık. Her zamanki gibi saat yedi buçukta girdim içeriye. Sıcaklar aniden bastırmıştı. Eve kaçmak, dökülüp saçılmak, buzdolabından bir bardak soğuk bira içmek için acele ediyordum. Ev. Antik sarısı duvarlar, karımın antikacılardan topladığı lambalar, Unkapanı'nda bulunduğu, salonun cumbasına pek yakışan güpür dantel perdeler, kabara kakmalı sandıklar yerindeydi. Ama eksik çok şey vardı, aklınıza bile gelmeyecek önemli şeyler. Karım yoktu mesela! Akşam saat altıdan itibaren evin demirbaşı gibi hep orada olan karım. Sonra bilgisayarım eksikti ve geçen yıl Londra'dan aldığım, neydi caddenin adı, neyse o meşhur caddede bulduğum dijital fotoğraf makinesi de götürülmüştü... Gerisini polisler tespit etti. Parmak izleri, kırık kilitler, bozuk para kumbarası, evet ona da tenezzül etmişlerdi. Karım mı? Gerçekten hasta mıydı, insan acile niye yatar ki, noluyor bana, hırsızların ve karımın aynı anda ihaneti mi imkansız gelen?

Duran yok. Burada oturup iyiliksever birinin benim gibi zavalı bir otostopçuyu arabasına almasını daha ne kadar bekleyeceğim? Emekli olduğumu tahmin ettiğim şu mıymıntı çift, belli ki acelesi olan, önündeki arabaların tümünü sollayan bir pikap, karartılmış camların

arkasında seyahat eden esrarengiz yolcular... Eli yüzü düzgün tek bir kadın geçmedi daha. Sürücülerden biri türbanlıydı, bırakırsa yoldan çıkacakmış gibi sarılıyordu direksiyona, yol kıyısındaki hiçbir şeyi görmüyordu gözü,kaldı ki beni görsün. Onların beni orada öylece bırakıp yolun kıvrımlarında kayboluşlarını seyrederken, karımın aldığı çantadaki soğuk su sırtıma değişiyor. Omzumdan indiriyorum çantayı. Çoraplarımdan donuma onun eseriğim. Karımın. Araba da onda bu arada! Alsın. Mal bölüşme oyunu oynayacak gücüm yok. Ama birazdan kendi irademle başka birinin ellerine teslim olacağım. Benim gibi bir kaçağın belki, benim gibi canı çok yanmış birinin, değil başkasını, kendini dahi sevemeyen birinin eline.

Kalan suyu da içiyorum. Her şeyin bir zamanı vardır derler ya, erteleyip durduğum gün geldi herhalde.

Pişman mıyım?

Hatalarından pişmanlık duymayı öğrenebilir insan. Gittikçe yaklaşan ölümden korkmamayı, dünyanın adil bir yer olmadığını kabullenmeyi. Ya kendini tanımayı? Bunu, adından başka bir şey bilmediğim şu yaylaya ulaştığımda öğreneceğim. Sis Yaylası'na. Zamanı bir sığınak orası, öyle diyorlar. Bedel varsa eğer, bir yerlerde rehin alınmış yaşamımı kurtarmak için bir kefarete. Onu gittiğim son durakta ödeyeceğim. Oraya bir an önce...

Hah işte, bir umut. Uzakta beliren iki araba... Önce yolun bombesinin arkasında kayboluyorlar. Sonra, ikisi de önümden geçip gidene kadar güneş tepemde horon tepiyor. Kahretsin! Elimi kaldırıyorum, kimse durmuyor.

Halbuki bir taksiden inmek kadar kolay olabilirdi her şey. Bir taksiden inmek, yeni bir şehre girmek, kapıyı itelemek, bacağını şehre uzatmak, şehrin kaldırımlarına 'ben geldim, mucizeniz nerede?' diyebilmek.

Mucize filan yok.

Kapılara gelince...

Kapı açmak çocuk oyuncağı bugünlerde. Bırakın normalleri, kale kapıları dayanmıyor mahir hırsızların eline.

*Tamam abi açtık işte. Kayıplar sarayına girdik öğleden sonra saat beş itibarıyla. İki kayıp. Mesut ile Nazlı. Evde değiller.*

EV. Kısacık sözcüğün etrafında dolanıyorum. Nazlı ile oturduğumuz evin iç içe geçen odalarını, yüksek tavanlarını, uzun koridorlarını düşünüyorum. Biliyorum çok geç. Hepsine geç kaldık. Konuşulmayı konuşabilmeliydik onunla. Nazlıyla, karımla.

Konuşulmayanlar.

Bizi hayata ne bağlar? Küçük bir umut kırıntısı mı? Geleceğe dair, mutluluğa, aşka dair küçük bir kırıntı mı?

Geleceği göremeyeceğime, hırsızları da arayamayacağıma göre, cepteki kayıtlı numaraları tek tek deniyorum.

A. Annemin akşamın bu saatinde kalp sektesinden göçüp gitmesini istemiyorsam, onu bir tarafa bırakmalı. B. Burak, kısa bir hafıza boşluğu, kimdi acaba, şu tatilde tanıştığımız adam mı? C. Canan, İngiltere'deki kuzenim, sesimi duysa tanımaz herhalde, neyse zayıf aile bağlarını es geçelim. Dilara, D bloğunun ilk ismi, elimde telefon sırtımdan ter boşandığını görse zevkten geberirdi. E,F,G... hayatıma giren tüm harfler, tüm kadınlar havai fişek gibi patlıyor kafamın içinde. Öfke işe yarıyor, birden bir harf öne geçiyor. P, Polis, polisi aramalı...

“Alo! Beyoğlu Emniyet Müdürlüğü.”

“Ben Mesut Kılıç.”

“Evet buyurun.”

“Şey diyecektim ben...”

“Ne istiyorsunuz beyefendi?”

Şu beynimin içindeki kuş susarsa, söyleyeceğim ona ne istediğimi. İnsanın havalaya sığmayan tarafı bu: Ölümü, krizi, geceyi gündüzü dinlememesi, hep düşünmesi. Rüyalarda, yatakta, otobanda beyni delinene kadar düşünmesi.

Talep etmek, diyor zihnim, en son ne zaman talep ettin? Daha doğrusu, ne zamandır dünyadan bir şey beklemekten vazgeçtin? Sadece dünyadan değil, kadınlardan, dostlarından, karından küçük de olsa bir şeyler talep etmeye ne zaman son verdin.

Fermuarı çekip çantayı sırtına takana kadar başka biriydin.

Şimdi talep ediyorsun. Başparmağını ömrü boyunca otostop yapmış bir adamın özgüveniyle havaya kaldırıyor, kendini yeniden yirmili yaşlarında hissediyorsun.

Yaz bitti, aylardan Eylül. Dönüş zamanı, herkes yollarda. Kurak-

lık, bastıran sıcaklar, dünyanın yaklaşan sonu, felaket senaryoları ile sıkış tıkkış bir mevsim daha geçti, yaz sona erdi. Açılan hiçbir dosyanın kapanmadığı bir yaz. Bunun için kaçıyorum, dosyaları kapatabilmek için. Bilanço zamanı. Gitme zamanı yani benim için. Bakıyorum da herkes dönüyor. Ben o herkesten kaçıyorum... Sıcak hâlâ kendini hissettiriyor. Kollarıma dokunuyorum, ısınmış. Gerisi, havanın kaç derece olacağı, önümüzdeki pastırma yazları ilgilen-dirmiyor. Buharlaşıp uçup gitmeden önce, bir arabaya yerleşmeli, birilerinin, yol yordam arayışına ortak olmasını istemeliyim.

Cebimde taşıdığım gazeteyi çıkarıyorum. Gazete manşeti bana bakıyor, ben ona. Ne kadar uzun bakarsam o kadar çok anlayacağım sanki. Ama alt sütuna geçemiyorum. “Adalet mi bu?” Günlük satış rakamları, tirajların yerde süründüğü bir ülke için fena sayılmayacak gazetenin manşeti hepimizin yaşayabileceği türden, belki içimizden bazılarının çoktan yaşadığı bir haksızlığa isyan ediyor, terazinin kefelere dengede durmuyor, inanmıyorsanız okuyun diyor. Okuyorum, daha doğrusu okumak için hamle yapıyorum, ama bir yerde takılıyor, birden hastane koridorlarında dolaşan kendi adımlarımı görüyorum, karımın kaldığı odayı arıyor, uzaktan kapı numarasını okuyor, topuklarım kıcıma vura vura koşuyor, koşarken telaşlı bir iki cümleyi kapıyor, ne demek *geçmiş olsun*, ne demek *bir iki aya kalmaz...* düşecek gibi oluyorum. Hâlâ oradayım. Birinci satırdan aşağı inemiyorum. Haberin solundaki kırık kadın resmine kayıyor gözüm. Zenginlik, görgüsüzlük üstünden akıyor, pırlanta taşlı gözlüğünden, düğmeleri yaldır yaldır deri pardösüsünden. Bacakları da katılıyor bu görgüsüzlüğe. Silikonlu dudaklarından hiç bahsetmeyelim. Kadının karnı... Hayır, onun değil, fotoğrafı sağda duran, insana ne kadar ağlamaklı suratı var dedirten kadının karnı. Haberi sonunda okuyorum.

“Rana Yiğit davası hâlâ yargının elinde. Geçtiğimiz bahar yaşadığı moral çöküntüsüne ve çocuksuzluk acısına dayanamayarak hayata veda eden Rana Yiğit davasında hukuk kazanacak mı? Dava, yanlış tedavi kurbanlarının ilgi odağı haline geldi. Yirmi altı yaşında şifa bulmak için girdiği hastaneden hasta çıkan Rana Yiğit’in davası

*kamuoyunda da infial uyandırmaya devam ediyor. Her şey bundan üç yıl önce basit gibi görünen bir kist ameliyatıyla başladı...*

Genç kadın, evet o var haberde. Bedeni hormon kaynayan, yumurtalıklarında kist şikayetiyle hastaneye yatan, anesteziye önce, “Bir şey olmayacak değil mi doktor bey” diyerek, bir şey olabileceğinden korktuğunu hissettiren genç bir kadın. Genç kadının ailesi sonra. “Hiçbir şey kızımızı geri getirmeyecek ama yargı doktorun kusurunu onaylarsa en azından, bir daha birilerinin hayatıyla böyle kolay kolay oynanmayacağını bileceğiz,” açıklamalarıyla adalet arayan ailesi.

Genç kadının kocası nihayet. Kabusun kapıda olduğunu bilmeyen. Habere göre, Rana Yiğit basit bir kist ameliyatı sonrasında hastanede iltihap kapmış. “Yüksek ateş şikayetiyle defalarca doktoruna başvurmasına rağmen müdahalede geç kaldığından...” Gerisini okuyamıyorum. Özet olarak, doktor hastaya zamanında müdahale etmediği için ikinci bir ameliyat yapılmış, yumurtalıklardaki tüpler alınmış ve Rana Yiğit kısır kalmış.

“Herkes nefesini tutmuş yargının sonucunu bekliyor.” Yandaki kutu davanın geçmişine ayrılmıştı. Çelişkiler yumağı. Böyle deniyordu başlıkta. Çelişki doktorun ta kendisiydi. Tam teşekküllü hastanenin doktoru M.H., Tabipler Odası raporuna göre suçlu bulunuyor ve ön araştırma akabinde kendisine ceza veriliyordu. Ancak dosya adli tıba geldiğinde, birden bir mucize oluyor, aynı doktorun aynı kusuru, kusur kabilinden görülüyor, doktor aklanıyordu. Dava avukatı Laçin Akkaya, adli tıptan çıkan ‘doktor kusursuzdur’ açıklamasını kabul edilmez bir çelişki olarak yorumluyordu ama adalete olan inancını kaybetmediğini, buna en çok kendi inanmak istercesine tekrar tekrar belirtiyordu.

Adalet?

Adaletin yerini bulması elbette Rana Yiğit’i geri getirmeyecekti. Rana Yiğit yaşadıklarının onda açtığı yaralar bir daha asla iyileşmeyeceği için intihar etmişti. Kamuoyunun bıkmadan izlediği dava, gitgide daha sık sordurduğu sorularla önem kazanıyordu. Kendimizi kime emanet edeceğiz? Sokaktakiler, devlet dairelerindeki, stadyuma maç seyretmeye gidenler, ayaklarını otobüs basamağına koymadan, ellerini çay bardağına uzatmadan, goool naraları at-

madan önce aynı soruyu soruyorlardı. Devlet koruyamayacaksa kim koruyacak bizi? Adalet sistemi çökerse bütün sistemin çökeceğini söylüyordu avukatlar. Her avukat kendi portföyünden en az bir tane doktor kusuru davası çıkarıyor, bir insanın kaybı, bir organın kaybı, yürüyememenin bedeli, görememenin bedeli, evlat sahibi olamamanın bedeli olmalıdır diyerek tepkilerini dile getiriyorlardı.

Hastasının geçmeyen şikayetlerine rağmen iltihabı fark etmeyen doktor M.H., suçlamalara karşı çıkıyor, köşeye sıkışan doktor yıllar yılı benzer ameliyatlarda bulunduğunu belirterek suçlamalar hakkında daha fazla açıklamayı reddediyordu.

Otoban kıyısında haberi okuyor ve kaybolduğuma bir kere daha ikna oluyorum. Gazeteyi katlarken, iyice yorulduğumu hissediyorum. Saat on bire beş var ve aklımda bir soru: Doktorun vicdanı rahat mıdır acaba?

Rüyaya benzer bir sahne hayal ediyorum. Gerçek olamayacak kadar güzel, fazla sessiz, fazla mükemmel bir kadın. Kavşakta saatlerce beklemişken, toza tere bulanmış, umudunu yitirmeye yakınken, sabrın tükendiği bir anda kapı açılıyor, kadın bana, Haziran yorgunu, doğup büyüdüğü memleketin yetmiş küsur ilinden yedisini gezmemiş, üç gün önce Azrail karşısına dikilse gıkını çıkaramayacak birine, Mesut Kılıç’a, ağaç olmaktan kurtulmayı teklif ediyor. Kadını görür görmez anlıyorum, artık ölmek gibi bir lüksüm yok. Ağzımda birikmiş sözü dinleyecek birilerini bulmak, soru sormak, ama hepsinden evvel, başı sislere gömülü bir dağın iki bin metresindeki yaylayı aramak aciliyet kazanıyor.

Kadın lokum gibi. Karımın kahvenin yanına koyduğu minik lokumlardan. Nereden mi çıktı? Onu daha uzun süre dinleyeceksiniz benden, karımı. Anlattığım her kadında birazcık o olacak, tarif ettiğim her kokuda, başladığım her kitapta, keşfettiğim her sihirli müzikte, arkamızda kalan her kilometrede. Öyle olmasını istemiştik çünkü. Biz ölünceye kadar beraberlik değil ölünceye kadar birbirimizi unutmama yemin etmiştik. O zamanlar... Aşk henüz yara almamışken.